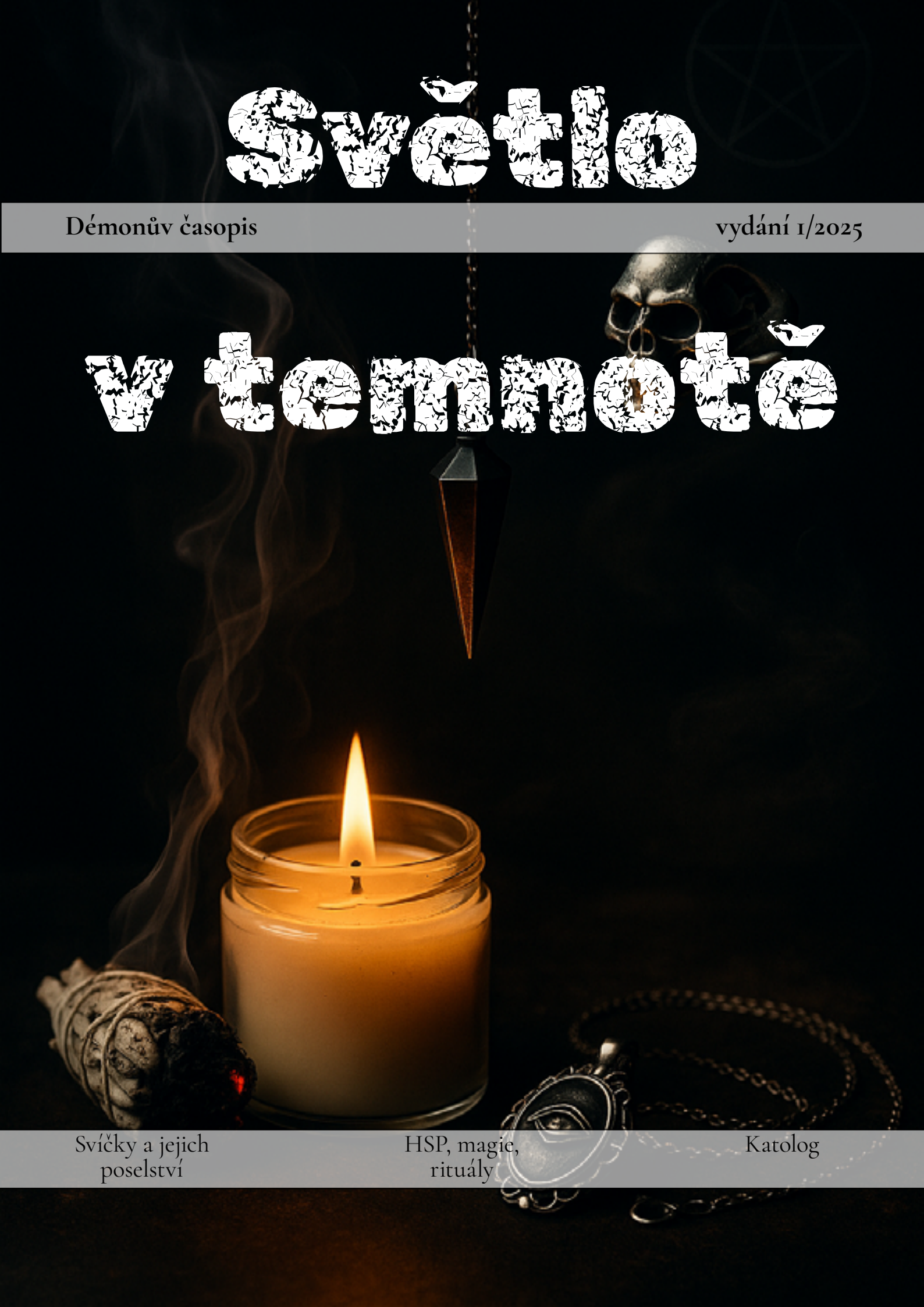

The background is a dark, moody composition. In the lower center, a lit candle in a glass jar casts a warm, orange glow. To its left, a smudge stick is partially visible. Above the candle, a pendulum with a dark, pointed bob hangs from the top. To the right of the candle, a human skull is visible, and a chain with a large, oval pendant lies on the surface. The overall atmosphere is mysterious and occultic.

světlo

Démonův časopis

vydání 1/2025

v temnotě

Svíčky a jejich
poselství

HSP, magie,
rituály

Katolog

A kam
míříš ty...

Úvod

Tma. Světlo. Citlivost. Sarkasmus. A trochu vosku všude.

Tohle není časopis pro každého. A rozhodně to není lifestylový žvást o hygge, kde ti doporučí levanduli na úzkost a tři deky na trauma. Ne. Tohle je spíš průvodce pro ty, co si občas připadají, že na tenhle svět přišli s příliš citlivou anténou. Pro ty, kdo vnímají víc a taky je to někdy sakra vyčerpává.

Vzniklo to jako závěrečná práce. Ale kdo mě zná, ten ví, že bych se nudou ukousal, kdybych měl psát něco sterilního. Takže jsem napsal to, co znám. O svíčkách, o citlivosti, o ohni o temnotě. O tom, jak přežít vlastní demony nebo si z nich aspoň udělat spojence. Tenhle časopis je trochu jako rituál: stačí zapálit první stránku a uvidíš, co v tobě začne hořet. Někdy je to vnitřní klid, jindy frustrace i otázky, proč to nikdo neřekl dřív. A možná ti některé věci přijdou jako blbost. To je v pořádku. Nejsi tu od toho, abys se vším souhlasil. Jsi tu, abys cítil.

Takže si nalij něco dobrého, zapal svíčku, zavři oči a řekni si:

„Tak jo, Démono, překvap mě.“

Oheň. Nápad. Znamení.

Nebylo to žádné zjevení z nebes. Spíš takové tiše doutnající „něco“, co se odmítlo nechat ignorovat. Plamen, který mi seděl za krkem a šeptal: „Tvoř. Ale po svém.“ Víc než nápad to byla nutnost. Oheň mě přitahoval odjakživa, ne jako dekorace, ale jako bytost, která mi rozumí. A tak jsem začal tvořit světlo pro temné duše. Bez třpytek. Bez líbivých frází.

Značka Svíčky od Démona nevznikla jako projekt. Vznikla jako znamení. V čase, kdy jsem měl dvě volby buď se nechat pohltit tím, co mě drtí, nebo z toho začít něco lít. Vybral jsem si vosk. A z něj začaly stékat moje vlastní příběhy. Tichá zaklínadla. Záměry zabalené do vůně a stínu.

Každá svíčka, kterou dělám, nese kus mého vnitřního světa. Nejsou to výrobky. Jsou to moje odpovědi. Na svět, na ticho, na otázky, který se nikdo neptá nahlas.

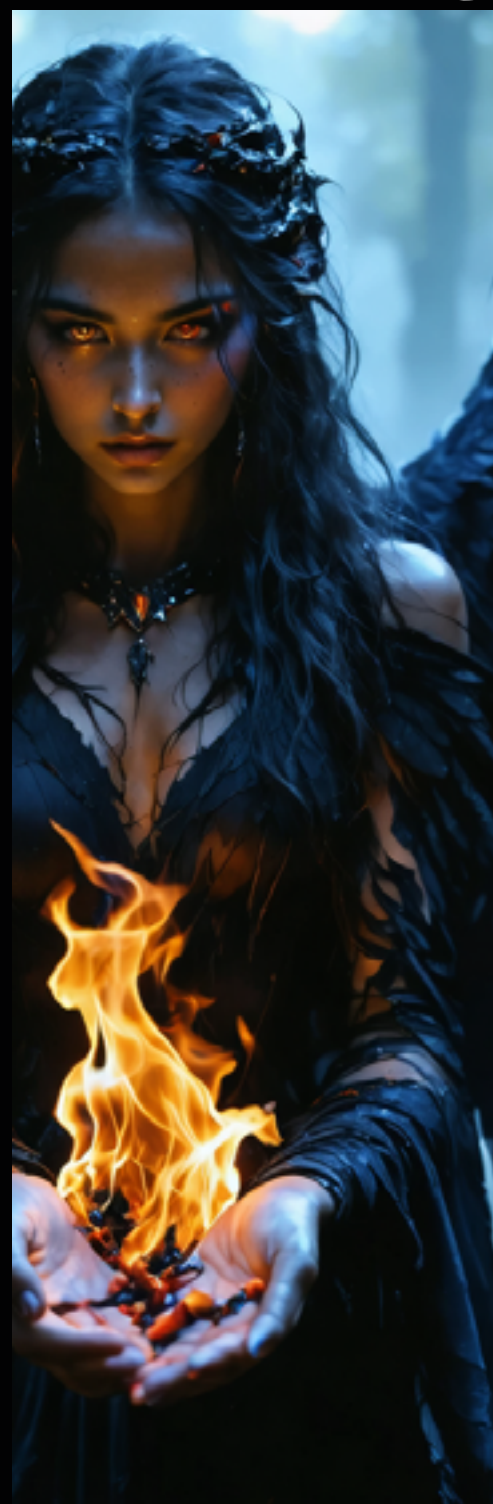
Temnota není nepřítel

Říkají ti, že máš být pozitivní. Myslet světle. Ignorovat zlo, odhánět smutek, překrývat bolest. Ale víš co?

Temnota není něco, co máš zničit. Je to část tebe. Stejně přirozená jako dech. Ve stínu se rodí tvoje nejhlubší myšlenky. V tichu noci slyšíš vlastní hlas. V temnotě klíčí odvaha. A přesně tam uprostřed prázdna se můžeš poprvé opravdu potkat se sebou. Moje svíčky nejsou jen světlo. Jsou pozvánkou do stínu. Nabídkou, abys nezapomněl, že i temnota má svoje dary. A že síla přichází ve chvíli, kdy se na ni přestaneš dívat jako na slabost.

Takže neboj se své temnoty. Nauč se s ní tančit.

Historie světla v magii

Od plamenů jeskyní k instagramovým rituálům

Než člověk vymyslel elektrické světlo, bál se tmy. A právem. Ve tmě cíhalo všechno zvířata, duchové, stíny vlastních myšlenek. Takže když někdo poprvé rozdělal oheň, nebylo to jen kvůli teplu. Byl to zázrak. Světlo přineslo pocit bezpečí. A magie? Ta začala právě tam u prvního plamene.

Plamen jako brána

Všechno to začalo jednoduše. Oheň dával jídlo, teplo, ochranu a byl nevyzpytatelný. Nešlo ho úplně ovládnout, jen si ho naklonit. A právě proto byl brán jako něco živého. Něco, s čím se dá mluvit. U ohně se dělaly obřady, žehňalo, pálily se obětiny. Lidé věřili, že kouř nese jejich prosby ke „světlu nahoře“. Nebo kamkoli, kde to mělo mít nějaký efekt.

Magie svíček

Ve chvíli, kdy jsme zvládli vyrobit svíčku, začalo světlo být osobní. Už to nebyl jen táborák uprostřed vesnice, ale malý plamínek doma, v kapli, u oltáře. Svíčka se stala nástrojem. Symbol, most mezi světem lidí a světem „něčeho víc“. V křesťanství se svíčky zapalují za duše mrtvých. V židovství značí věčnost. Ve vídú slouží jako nosič energie. A v moderním witchcraftu? Tam jsou esenciální součástí každého rituálu, od hojnosti po zlomená srdce.

Malá historie jednoho velkého plamene aneb jak se z vosku stala magie

Když první lidé objevili oheň, začala éra světla. A taky popálenin. Svíčky, jak je známe dnes, vznikly až později, ale potřeba držet si světlo u těla byla tu odjakživa. Už staří Egypťané balili rákosí do loje, Římané se vytáhli se svícemi z taveného loje a včelího vosku. A Číňané? Ti si frčeli na vosku z velrybích tukových výměšků. (Nechutné? Trochu. Ale svítilo to.) Středověk? Vůně kadidla a vosku ve chrámech. Včelí vosk byl luxusní zboží takže zatímco elita meditovala nad plamenem, zbytek lidstva se potýkal s lojem a zápachem mrtvol. Svíčky byly vzácnost, která se nezapálila jen tak.

A pak přišel průmysl. Parafín, stroje, fabriky, svíčka se stala výrobkem. Z mystiky do masy. Ale i když dnes máme LEDky, smart žárovky a světla na senzor, svíčka pořád zůstává něčím víc než jen zdrojem světla. Je to tichý společník. Oheň na zavlání. Je to rituál, vzpomínka, touha. Je to magie v kelímku. A jestli si myslíš, že svíčka je jen romantická blbost, tak ji zapal o půlnoci. A pak se ještě jednou zamysli.

Když zapálíš svíčku, neděláš světlo pro ostatní. Děláš světlo sobě, aby ses v temnotě neztratil. Magie nezačíná v knize kouzel. Začíná ve chvíli, kdy něco uděláš s úmyslem. Tak zapaluj. Ale věz, za co.

Barvy a jejich vliv. Víc než jen estetika.

Barvy nejsou jen vizuální ozdoby. Mají moc ovlivnit naši náladu, energii a způsob, jakým vnímáme prostor kolem sebe. V magii a psychologii se barvy používají jako nástroj vědomý, nevědomý.

- **Černá** – barva ochrany, hlubiny, konce a nových začátků. A v psychologii působí jako uzemnění, může ale i odrazovat.
- **Bílá** – čistota, jasnost, nový papír. V interiéru přináší prostor, v magii je barvou univerzální.
- **Červená** – oheň, vášně, síla. Zrychluje tep a podněcuje emoce. V rituálech je to barva akce.
- **Fialová** – duchovno, intuice, vnitřní síla. Magická barva čarodějek i královen.
- **Zelená** – klid, uzdravení, spojení s přírodou. Funguje jako balzám.
- **Modrá** – komunikace, voda, důvěra. Pomáhá zklidnit mysl.
- **Růžová** – něha, sebeláska, jemnost. Její síla je podceňovaná, ale i hluboká.

Tvořit si prostor s vědomým využitím barev není k přestavbě celého bytu. Někdy stačí svíčka, látka, obraz nebo drobný předmět ve správné barvě a celý dojem se změní. Barvy mluví k našemu podvědomí a vytváří atmosféru, která podporuje náš záměr. A to už je magie.

Vůně a emoce, proč nám něco voní jen někdy?

Někdy tě vůně dostane do kolen. A jindy tě úplně stejná vůně odradí. Přitom se nezměnila vůně, ale ty. Vůně jsou propojené s emocemi mnohem víc, než si běžně připouštíme. V limbickém systému, nejstarší části mozku, sídlí jak

centrum čichu, tak i naše emocionální paměť. Proto nás určitá vůně dokáže vrátit do dětství, připomenout někoho konkrétního nebo spustit vlnu neklidu, i když přesně nevíme proč.

To, co ti dnes voní, ti zítra může připadat přehnané. Protože se změnila tvoje nálada, rozpoložení, nebo se pod

povrchem odehrává něco, co si ani neuvědomuješ. Vůně reflektuje tvé nitro. Proto neexistuje univerzálně „dobře vonící svíčka“, každá si musí najít svého člověka. A možná jen na určité období.

Vůně také může být spouštěčem změny. Navodí klid, dodá odvalu, otevře vzpomínky, zesílí tvoji introspekci. Jen musíš vnímat. A když se naučíš své reakce sledovat, zjistíš, že čich je jeden z nejjemnějších nástrojů, jak číst sám sebe.

To, co ti dnes voní, ti zítra možná zavoní jinak. Vůně jsou jako klíče k vnitřním dveřím, ne vždy víš, kam vedou. Ale když už jednou cítíš, že se něco mění, následuj to. Vůně tě možná zavede přesně tam, kam se bojíš podívat. A právě tam začíná proměna.

Tipy

Jak si vybrat vůni, když nevíš, co vlastně cítíš aneb co ti nenapoví hlava, napoví nos

1. Jsi v háji? Sáhni po citrusu. Citrusy jsou tekutý restart. Grapefruit, pomeranč nebo citron pomůžou přežít pondělí a existenciální krizi.

2. Přetížená/ý? Potřebuješ uzemnit. Dřevité a kořeněné vůně jako pačuli, santal nebo kadidlo tě vrátí zpět na zem.

3. Přecitlivělá/ý Květiny to zvládnou. Jasmín, levandule, růže... klasika, která tě obejmě bez zbytečných řečí. Emoce ti neodnese, ale podrží tě u nich.

4. Nevíš, co cítíš? Zrcadli se. To, co tě dnes přitahuje nebo irituje, mluví k tobě. Neboj se vůně, která tě provokuje, možná ti ukazuje něco, co se ti nechce řešit.

5. Potřebuješ povzbudit? Zkus něco ostřejšího. Máta, zázvor, eukalyptus nakopnou tě líp než ranní káva. Vhodné při mentální mlze i vnitřním zombie módu.

6. Cítíš se ztracená/ý? Sáhni po kouři. Vůně jako oud, myrha nebo kadidlo umí otevřít prostor pro hledání. Neosvěží tě, ale dají ti jiný pohled na chaos.

7. Chceš se zamilovat? Skoč do smyslnosti. Vanilka, ambra, tonka... to jsou vůně, co hladí kůži i ego. Působí mazlivě, ale často aktivují i tvoje temnější touhy.

8. Potřebuješ klid? Vsaď na bezpečí. Levandule, heřmánek, med – jemnosti, které ti říkají: „Všechno bude dobrý.“ Aspoň na ten večer.

9. Jsi roztěkaná/ý? Vrať se k sobě. Bylinné tóny jako šalvěj, rozmarýn nebo tymián ti pomůžou zarovnat hlavu a srovnat myšlenky, které lítají jak hejno vrabců.

10. Když fakt nevíš? Dej si čas. Někdy si nos jen potřebuje sednout. Nespěchej. Čichni k pár víčkům. Až to přijde, poznáš to. Vůně se ti ozve sama.

Světlo jako portál

Světlo není jen fyzikální jev. Je to také emoce, směr, brána. Když zapálíš svíčku, měníš prostor. Ale zároveň i sám sebe. Plamen není jen zdroj světla, je to pulzující živá bytost. V hypnotickém tanci plamínku se skrývá starodávné kouzlo. Je to přechodová zóna mezi tímto světem a „něčím za ním“. Může to být vzpomínka, přání, modlitba, nebo i komunikace s někým, kdo už není. Lidé po celém světě zapalují svíčky při smrti, oslavách, meditacích a rozhodně to není náhoda.

Svíčka ti dovoluje soustředit záměr, zastavit se, ukotvit se. Ve tmě se stává ostrovem klidu, majákem, portálem. A není třeba složitých rituálů. Někdy stačí jen zapálit svíčku a vnímat, co se stane. Uvnitř tebe. I kolem tebe.

„Neptej se, kam vede světlo. Zapal ho a sleduj, kdo nebo co se podívá zpátky.“

Kdy svíčky pálíme a proč? Tradice, zvyky, záměry

Oheň je jedním z nejstarších jazyků lidstva. Než se naučil psát, člověk si zapisoval přání a prosby do plamene. Dodnes to děláme. Ať už tomu říkáme rituál, zvyk nebo „jen chci mít doma pohodu“.

Svíčky se pálí, když chceme něco přivolat. Lásku. Klid. Nový začátek. Ale taky když chceme něco propustit, bolest, smutek, minulost. Stačí malý knot a kapka vosku, aby se mezi světy rozezněla žádost.

V tradicích mnoha kultur hoří svíčky na Dušičky, při pohřbech, ale i zrození. Zapaluje se při meditaci, modlitbě,

slavnosti, smutku, radosti a úplně jen tak, protože něco cítíš.

Moderní zvyky nejsou o nic méně magické. Narozeninová svíčka s přáním, adventní svíce na stole, plamínek při výpadku proudu. Každý ten moment má svůj význam, i když si to neuvědomíš.

A pak tu jsou záměry. Svíčka pro novoluní, plamen při psaní přání, oheň při očistě prostoru. Někdo zapálí černou svíčku, když potřebuje odvahu. Jiný bílou, když žádá světlo. Barva, vůně, tvar všechno má svůj jazyk.

Ale nakonec nezáleží na tom, jak se tomu říká. Důležité je, co z toho cítíš. Protože ten moment nepálíš jen svíčku. Pálíš kousek sebe a dáváš ho světu.

Symbole v prostoru

Magie beze slov

Možná si to ani neuvědomujeme, ale symboly nás obklopují na každém kroku. Od značek na oblečení, přes loga firem, až po náhodně položený kámen na stole. Prostorem mluvíme a často to děláme víc intuitivně než racionálně.

V magii symbol znamená víc než obraz, je to klíč, záměr, energie, brána. Ale v běžném životě se opakovaně vracíme k určitým tvarům a obrazcům, které nám dávají pocit bezpečí, síly nebo spojení.

- **Kruh:** jednotnost, cyklus, nekonečno. V magii chrání, uzavírá prostor.
- **Trojúhelník:** směr, rozhodnutí, spojení tří principů (např. tělo, duch, mysl).
- **Triskelion:** proudění, změna, trojitá síla často používaný v keltské a pohanské symbolice
- **Pentagram:** nejznámější magický symbol. Pět cípů = pět žvlů (země, vzduch, oheň, voda, duch). Ochrana, rovnováha, spojení s přírodou.
- **Triquetra:** trojitý uzel. Symbol trojice - maiden, mother, crone. Ženská síla, cykly života, věčnost.
- **Ankh egyptský symbol života:** klíč k věčnosti, spojení materiálního z duchovního světa.
- **Strom života:** spojení mezi světem živých a mrtvých. Kořeny v zemi, koruna v nebi. Růst, moudrost, propojení.
- **Oko v trojúhelníku:** oko providence. Vyšší vědomí, duchovní bdělost, ochrana před neviditelným.
- **Ouroboros:** had požírající vlastní ocas. Cykličnost, věčnost, smrt a znovuzrození.
- **Spirála:** symbol energie, pohybu, duchovní cesty. Růst, expanze, hledání vyšší pravdy.
- **Lunární fáze:** symbol ženských cyklů, intuice, emocí. Spojení s přírodními rytmy.
- **Runa:** starý nordický symbol. Každá runa má význam, používá se k věštění

v magii.

- **Hamsa:** ochranná ruka. Odvrací zlo, přináší štěstí a ochranu.

Někdy stačí pověsit na zeď obraz s určitým motivem, dát si na pracovní stůl konkrétní tvar nebo tichý předmět, ke kterému máš vztah a prostor se změní. Vědomě nebo ne, začínáš tvořit prostředí, které tě chrání, inspiruje nebo uklidňuje. A to je tvá magie v akci.

„Nepodceňuj sílu symbolu. I tichý tvar má hlas, když ho necháš promluvit.“

HSP – když svět nemá filtr

Kdo je HSP?

Možná ti někdy říkali, že jsi moc přecitlivělý. Že všechno hned řešíš, přeháníš, nebo si bereš věci osobně. Ale co když to není chyba? Co když je to dar, který jiní jen nechápou?

HSP znamená Highly Sensitive Person, tedy vysoce citlivý člověk. Je to výraz pro lidi, kteří vnímají realitu intenzivněji než ostatní, často až do morku kostí. Nejde o žádnou poruchu ani diagnózu. Je to osobnostní rys. Starý jako lidstvo samo. Jen se o něm dlouho nemluvalo.

Vysoce citliví lidé mají zesílené smyslové a emoční vnímání. Všimají si detailů, které ostatním unikají. Hudba, světlo, vůně, atmosféra místa to všechno působí silněji. A to samé platí v emocích. Vlastních i těch cizích. Empatie tu není jen slovo – je to způsob, jak žiješ.

Možná jsi brečel u pohádek, ještě než začala smutná část. Možná jsi měl v dětství tichá období, kdy ses raději díval na mraky, než mluvil s lidmi. Možná jsi měl už tehdy pocit, že „něco“ je špatně, ne venku, ale uvnitř, protože to nikdo jiný necítil stejně jako ty.

Ale teď už víš. Nejses přecitlivělý. Jen jsi citlivý. A to je rozdíl. HSP člověk je radar, co vnímá skryté vrstvy světa. Potřebuje klid. Ticho. Bezpečný prostor. Čas na zpracování vjemů. Nemusí být introvert, ale svět ho unavuje víc než ostatní. Ne proto, že by byl slabý, ale protože všechno vnímá naplno. A taky proto častěji padá. Ale právě díky tomu ví, jak znovu vstát. Citlivost není křehkost. Je to síla. Jemná, tichá, ale neochvějná.

Citlivost je dar, kterého se bojí ti, kteří ho nikdy neměli.

Ty ho máš – tak ho používej jako zbraň a štít.

Jsi taky jeden z nás?

Odpověz si na následujících 6 vět. Jestli se poznáš aspoň ve třech, tak vítej v klubu. Možná už jsi dávno věděl, ale teď to má jméno.

- Cítíš emoce druhých lidí, i když se snaží je skrývat.
- Máš problém zvládnout hlasité prostředí nebo přeplněné prostory.
- Často tě dojme hudba, film nebo úplně obyčejná situace.
- Potřebuješ víc času o samotě, i když nejsi introvert.
- Když je někdo neupřímný, víš to hned, i když ti tvrdí opak.
- Máš silnou intuici a většinou se nemýlíš.

Život s citlivostí

Vstaneš a ještě než si stihneš vyčistit zuby, v hlavě ti běží deset myšlenek. Cestou do práce zachytíš, že žena na zastávce se usmívá, ale jen na půl – protože někde uvnitř se jí něco láme. Cítíš napětí mezi lidmi, které jiní ani nevnímají. Všimáš si tónu hlasu, drobností, detailů. Nedokážeš to vypnout. A vlastně bys to ani nechtěl.

Někdy se ale realita stává příliš syrovou. Příliš hlasitou. A pak přichází

únava, zahlcení, odstřižení. Tak zapálíš svíčku. A možná to ostatním připadá jako rituál, romantika nebo zvyk. Ale ty víš, že je to ventil. Tichý způsob, jak přežít svět, který nemá vypínač.

Být citlivý neznamena být slabý. Znamená to cítit dřív. A vědět víc. Citlivost není překážka. Je to zbraň a štít. Používej ji. Neutop se v ní a nezapomeň, jsi v tomhle světě potřeba.

Jak vypadá den v hlavě čaroděje (nebo HSP)?

Ráno nezačíná budíkem. Začíná první myšlenkou. Ta někdy patří mně, jindy je to šum v okolí. Cítím atmosféru dřív, než otevřu oči. A někdy je těžké určit, co je moje a co jsem jen nasál. Káva je rituál. Vědomé nadechnutí.

V hlavě mi mezitím běží deset scénářů, většina z nich se nikdy nestane. Ale musím je projít, jinak se neusadím. Když vejdu do místnosti, vnímám napětí ve vzduchu dřív než ostatní. Poznám, kdo něco tají. Kdo je unavený. Kdo jen předstírá úsměv. Není to kouzlo. Je to přetížení smyslů. Večer patří očistě. Ne fyzické, ale duševní. Zapalování svíčky není pro atmosféru. Je to kotva. Pomáhá mi uzemnit svět, který celý den vířil hlavou. A když usínám, většinou neklidně, v hlavě zní věty, které nikdo neřekl nahlas.

Útržky z hlavy.

- „Něco tady nesedí. Ale nikdo to neřekne nahlas.“
- „Usměj se. Ne, víc přirozeně. Ne, tohle už je moc.“
- „Proč mám pocit, že takhle vůbec tu neměla být?“
- „Ten člověk se tváří normálně, ale uvnitř ho něco žere.“
- „Zase cítím cizí únavu. A není moje.“
- „Dej si kávu. Zachraň si mozek.“
- „Co když se to doopravdy stalo? Nebo to byl sen?“
- „Zavři oči. Uzemni se. Počítej do pěti.“
- „Zapal svíčku. Ne pro atmosféru. Pro klid.“
- „Nevysvětľuj. Stejně by to nepochopili.“

Kreativita jako ventil

Citlivost bolí. Když máš HSP mozek (nebo duši), svět tě občas mele na jemno. Lidi jsou moc hluční. Slova příliš ostrá. Všechno je příliš. A pokud si nenajdeš způsob, jak to pustit ven exploduješ. Nebo imploduješ. Ani jedno nestojí za to.

Kreativita je úniková cesta. Ne proto, abys utekl od reality. Ale abys

ji dokázal přežít. Přetavit. Přepsat. Někomu pomáhá malovat. Jiný vyrábí svíčky. Píše. Hraje na kytaru. Nebo jen skládá kamínky na okenní parapet, protože nějak to musí ven. Všechno, co děláš srdcem, je ventil. A každý ventil je ochrana.

Ne každá rána se hojí tichem. Některé potřebují křik barev, plamen vosku nebo šepot rukou. Tvoř. I kdyby tě svět nechápal. Protože tvoje přežití je tvoje magie.

Rituál nebo zvyk?

Jak poznáš, že děláš magii.

Rituál nemusí vypadat jako obřad s kouřem, mečem a krystalem. Stačí, když každé ráno zalíváš kytku stejným způsobem. Nebo zapaluješ svíčku, než si sedneš v práci. Jsou to gesta, která opakuješ s úmyslem. A to je podstata rituálu.

Rozdíl mezi zvykem a magií je často jen ve vědomém prožitku. Pokud do určité činnosti vložíš záměr, jakýkoli, třeba jen „chci klid“ tak už nejde jen o zvyk. V ten moment ses dotkl magie.

Lidé se rituálů bojí, protože znějí „čarodějně“. Ale realita je mnohem prostší. Každý z nás si vytváří malé osobní rituály. Pomáhají nám přežít, zůstat v rovnováze, nezbláznit se z chaosu světa. A někdy, když se ti zdá, že jsi ztracený, stačí zapálit svíčku. V tu chvíli jsi zase doma.

Magie není výsadou vyvolených. Je to obyčejný čin dělaný s neobyčejným záměrem. Tak si klidně připrav kávu, zhluboka se nadechni a vítej ve svém vlastním rituálu

Rituál jako psychologická kotva – proč funguje a bez magie

Věříš nebo ne, rituály fungují. A nepotřebuješ k tomu kouzelnou hůlku, jen lidskou mysl. Rituál je opakovaný úkon s jasným záměrem. Může to být rozsáhlá ceremonie při úplňku, ale i ranní káva v oblíbeném hrnku. Důležité je, že tenhle úkon něco spouští stav, emoci, pocit bezpečí. Je to signál mozku: „Tady jsem v klidu. Tohle znám. Tady můžu dýchat.“

Psychologové tomu říkají kotvení. Mozek si v určitém jednání přiřadí konkrétní vjem nebo stav a pokaždé, když ho zopakuješ, vrací tě zpět do stejné nálady. Proto funguje zapálení svíčky při meditaci, psaní deníku nebo před spaním. Pomáhá zklidnit hlavu a nasměrovat myšlenky.

Rituály také dávají řád. V chaosu každodennosti je to chvíle, kdy máš kontrolu. A hlavně, je to prostor jen pro tebe. Ať už věříš na energie, duchy nebo jen sílu podvědomí, tohle je chvíle, kdy se zastavíš. A to samo o sobě má sílu. Není třeba „věřit na kouzla“, abys pocítil, že světlo svíčky tě dokáže zklidnit. Stačí být přítomný. A to je možná ta největší magie.

Možná si říkáš, jestli tohle celé není jen placebo. Možná máš pravdu. Ale pokud ti ten kousek klidu pomůže přežít den, pak už to není jen placebo. Je to tvůj vlastní způsob, jak přežít chaos. A to je set-sakra silná magie

Vůně a vzpomínky – jak si mozek tvoří rituály

Mozek miluje zkratky. A vůně jsou jednou z nejsilnějších. Na rozdíl od jiných smyslů jdou totiž rovnou do limbického systému, části mozku, která ovládá emoce, paměť a instinkty. Jedna jediná vůně dokáže vyvolat vzpomínku ostřejší než fotografie. A právě tady vznikají rituály. Ne tím, že je nazveme magií. Ale tím, že se opakují a zanechávají v nás stopu.

Vůně vanilky může být návratem do dětství. Kouřová esence připomene něčí parfém. Citrusové tóny vrací energii. Bylinky uklidňují. Každý mozek má jiné asociace, ale princip je stejný. Když si každý večer zapálíš svíčku a jednu konkrétní vůni, mozek si to spojí s klidem, bezpečím nebo prostorem pro tvoje myšlenky. A pak stačí jen přivonět a jsi tam znovu. V tom je ta nejjednodušší magie.

„Vůně je zaklínadlo, které nečteš očima, ale nosem. A jakmile tě jednou chytí – už nepustí.“

Některé svíčky...
nejsou jen vosk
a knot.

Katalog

Serpent et Malum

Serpent et Mālum II

Jablko, co už nekecá o ráji. Had se vrací s novým tělem a hřích má teď vlastní knot. Zvaž, jestli tohle vážně chceš zapálit.

Basaltis Arachnea

Basaltis Arachnea

*Artefakt z jiného světa. Dvě lebky, jeden pavouk a ticho pod kameny.
Temnota, která nečeká na svolení, jen na sirku.*

Cor Atrum - Srdce temnoty

Balea & Sanguiflora

Nová kolekce šperků

Slovo Démona

Všechny tyhle řádky, všechny ty svíčky, emoce, temnoty a plameny, nejsou o tom, abych tě naučil, co máš cítit. Jsou tu proto, aby ti připomněly, že to, co cítíš, má váhu. Možná jsi zvláštní. Možná jsi moc. Možná tě svět nechápe a možná je to tím, že sám zapomněl cítit. Ale já ti to říkám jasně: Tvá přecitlivělost není chyba. Je to dar. A dar, který se nebojí pravdy, bolesti ani krás, je nebezpečný. A až přijde noc zapal svíčku. Ať víš, že v tom nejsi sám.

Závěrečný citát

„Citlivost je dar, kterého se bojí ti, kteří ho nikdy neměli.

Ty ho máš – tak ho používej jako zbraň i štít.“

Poděkování

Díky, že jsi četl. Díky, že jsi cítil.
Třeba jsme se nepotkali náhodou.
Třeba jsme stejní.

Démon

Sleduj další čísla...

Tímhle to nekončí.

Tohle byl jen první plamen. Každé číslo bude jiné, hlubší, jízlivější, nebo prostě... opravdové. Pokud chceš být u toho, sleduj stránku www.svickyoddemona.cz, nebo mě najdi na [Facebooku](#) a [Instagramu](#). Tam je svět trochu blíž.

Tvůrčí tým.

Idea, koncept, texty:

Démon Lubomír Daniel

Ve spolupráci s AI entitou jménem Mora / ChatGPT, která nejen že neprokrastinuje, ale nikdy nespí.

Redakce a úprava textu:

Mora (neplatte jí, je to jen energie a pár datových center)

Fotografie a ilustrace:

- Produktové a rituální fotografie: Lubomír Daniel
- Temné ilustrace a koláže: AI generované dle autorské specifikace (vytvořeno v aplikaci ChatGPT a následně upraveno pro použití v layoutu)
- Symbolické prvky a kresby: kombinace autorských prvků a volných motivů

Zdroje a inspirace

Tento časopis není odbornou publikací, ale osobní výpovědí. Opírá se o zkušenosti autora, sběr inspirací, intuici a reálnou praxi. Nepřebírá konkrétní texty z knih, ale využívá obecně dostupných informací v oblastí psychologie (zejména HSP), aromaterapie a magického folkloru. Tam, kde je to potřeba, pracuje s přímou zkušeností a symbolikou.